

Francie 28.06.-11.07.2003

1.Den Vyrážíme

Ráno 28.6. 2003 se budím doma. Možná jsem vám to neřekl, ale dnes odjíždím se svými kamarády a vlastně s celým oddílem Kadet na čtrnáctidenní cestu po alpských řekách. Bude to docela legrace, no uvidíme, už abych byl na autobusovém nádraží.

Po příchodu na nádraží jsem naložil své věci do vleků, rozloučil se s rodiči a čekal na výjezd autobusu. Z Červeného Kostelce jsme vyrazili směr Příbram, v Příbrami se k nám přidali naši průvodci Honza s Aničkou a Jura. No, a aby jste si nemysleli, že do Evropy vyrazíme v minibusu, tak jsme tam přesedli do velkého autobusu s přívěsem.

Rychle jsme přeházeli věci a vyrazili směr Rakousko. Po houpavé jízdě v novém autobuse jsem rychle usnul tak, že jsem ani nevěděl, že jsme projeli hranicemi.ZZZZZ

2.Den Sallach a kanoing

Ráno jsme zastavili u řeky, kde jsme se šli podívat k Traumským vodopádům. Chvilí jsem na ně zíral z mostu, ale pak jsem neodolal a šel jsem se s padající vodou alespoň pomazlit. Po osvěžující koupeli jsme se vrátili k autobusu a zamířili do kempu Lofér, kolem kterého protékala řeka Sallach.

Do kempu jsme dorazili po poledni. V kempu jsme se utábořili. Oběd byl skromný, jestli se to mu dá říct oběd. Po obědě následovalo koupání. Vykoupat jsme se šli jenom já s Jirkou a Bivojem. K mému velkému údivu jsem po vstupu do vody zjistil, že voda má asi 6°. Což v červenci není žádný med a nakonec jsem si na to musel zvyknout, protože všechny řeky budou stejně studené. Po koupeli následoval nástup, kde nám bylo sděleno, že se hned vyrazí na řeku.

Zprvu se řeka Sallach jevila jako snadná, ale opak byl pravdou. Nastal těžký úsek řeky, kde se pár lodí cvaklo. Po těžkém úseku následovala procházka potokem, který vtékal do řeky. Bylo to úžasné, na potoce byly různé splávky a vodopádky, dokonce i jeskyně a my tím vším lezli vzhůru do divočiny. Na jedné zastávce vymyslel Ťuky velkolepý nápad šutrpetanqule, hrálo se to jako petanq, ale s kameny. Teď ležím ve stanu a píšu. Všichni někde poletují, tak se jdu podívat co bude k jídlu. Doufám, že se večere vydaří. Protože tady snad nebudeme čtrnáct dní o chlebu.

Vydařila. Konečně jídlo. Byla kaše s uzeným. Po večeři jsme šli chytat ryby. Nikdo nevěřil v náš úspěch, tak jsme od unavených vedoucích dostali povolení. Po 16 minutách u vody jsme vytáhli prvního pstruha. Když jsem ho chytili, tak jsem ho vykuchal a donesl vedoucím, ti jen zírali, jo měli by jste je vidět, taky docela nadávali. Hned po tom, co nám vynadali, příběhl Bivoj a povídá : „ Stal se průser !“ Já jsem si myslel, kdo nespadl do vody, ale on hned : „Jírka chytil druhou“. Tak jsme si pekli dvě. No a po takové večeři mně nezbude, než to tady zabalit a jít spát. Zítra nás čeká další řeka, Honza ale říkal, že to nebude takové jako dnes, tak se nechám překvapit. ZZZ

3.Den Inn

Pitomé slovo budiček, Ťuky lítá venku jak splašený a řve : „ Příprava na rozcvičku!“ Rozcvička byla našťěstí malá. Po skromné rozcvičce následovala snídaně. Byl namazaný chleba. Pak nastalo zmatené balení a přesun k řece Gross Ache.

Na rozdíl od včera byla řeka pomalá a studená. To neznamenal, že nebude sranda. Cestou nás provázela spousta válek a prostě legrace a i přes lehkost řeky se někomu podařilo otočit, kdo myslíte? Nemohlo se to povést nikomu jinému než Ťukymu s Fandou. No a Krab jen vypadl z lodě! Jana se pořád nechala oplácávat (Jen když letí letadlo) až bude mít 100

letadel, tak se jí splní přání, už jich má 62. Po dojezdu jsme naložili lodě a vyrazili do neznáma.

Cestou jsme navštívili jeden moc těžký úsek na řece Inn, který se musí jezdit na raftech. Když se člověk podíval na tu vroucí vodu, neměl z toho dobrý pocit. Zastavili jsme se u jedné benzínové pumpy, kde jsme objevili skvělé záchody. Totiž, když se na záchodě spláchno, tak se prkénko samo opláchno, bylo to super, já s Jirkou jsme byli tímto objevem tak ohromeni, že jsme pořád splachovali. Dokážete si představit, jak na nás koukal chlap, vykonávající potřebu na vedlejším záchodě? Pak jsme vyrazili dál. Psát v autobuse není nic moc, ale zítra bych to nestihl dopsat, tak kdy jindy? Zítra budeme slavit Šemovy narozeniny. Když se stmívalo, tak jsme se utábořili u starého nádraží. Po drobných potížích s kolenem jsem usnul. Vzbudil jsem se v rukou Švéda, který mě v dešti přenášel do stanu. Ve stanu jsem hned usnul. ZZZZZZ

4. Den Bregenze Ache

Ráno jsem se vzbudil do deštivého dne, nasnídal jsem se, a pak jsem se dlouhou dobu nudil, ale protože měl Šema narozeniny a my jsme s sebou měli tři kytaristy, tak se uspořádal koncert. Říkali jsme jim Trio Blondýns, páč byli všichni odbarvení. Po obědě jsme řešili, jestli se vůbec pojedje na řeku. Nakonec se jelo i přes to, že déšť neustával. Já jsem jel s Šemou, když jsme projeli kolem elektrárny, tak nás zklamalo, že nepouštěj vodu, tudíž i jez na řece byl vyschlý a my po něm museli spouštět lodě. Já jsem svou loď zkoušel spouštět v místě, kde teklo nejvíce vody. Lano jsem měl omotaný kolem těla a pomalu jsem slézal dolů, najednou jsem uklouzl a po zadku sjel do vody. Bylo to super, jez byl hladký a tak to byla vlastně klouzačka. Po mém vzoru tam takhle sjel zbytek výpravy. Nakonec jsme strávili 5 min klouzáním. Mimochodem to byla řeka Bregenze Ache a ujeli jsme na ní 18 km. Vysedali jsme u dřevěného mostu. Naložili jsme lodě a vyrazili do kempu. Mezitím, co jsme se rozkoukali po kempu, Karel udělala večeri. Byl asphalt ! Nevíte, co to je za pokrm ? Když mají být nudle se sýrem a nepovede se to, je z toho asphalt. Cibule zhýčkaný lovečákem se z toho pozvracel. Byl to humus. Příště půjdu ulovit psa! Ťuky ze mě hrubě vymáhal deníček, bál se, jak jsem popsal večeri. Uložili jsme se ve společenské místnosti a já jsem Janě schoval housenku. Běhá tady jak šílená a hledá ji. Ona na ní hrozně trpí, fakt ji nechápu. To máte vidět ten cajmrsk! Asi jí ji dám, půjdeme spát.ZZZZ

5. Den Simme

Řeknu vám, ráno po takové večeri bylo pro všechny těžké, tudíž rozcvička byla ve spacáku. Pak jsme nasedli do autobusu a vyjeli vstříc novým zážitkům. Jenže nastal problém, v autobuse jsme strávili skoro celý den, ani jedna řeka neměla vodu. Tak jsme v autobuse hráli různé hry a hlavně mariáš. Cestou jsme stihli překonat rakousko-švýcarskou hranici. K obědu byl chleba se sýrem. Po dlouhém trmácení autobusem jsme konečně dorazili k řece Simme, která měla vodu.

Už z autobusu řeka vyvolávala strach, řeka měla vody tak, že z ní koukali hodně šutry, ale nakonec to bylo docela zábavný. Projížděli jsme docela technickými úseky. Při jednom nasedání jsem musel vytáhnout loď proti proudu. Jenže mi na kluzkých kamenech uklouzla noha a já spadl do proudu, který mě pomalu nesl do celkem velikých peřejí. V rukou jsem držel provaz od lodí, ve které seděl můj háček. Bylo to drama, Luboš, můj háček řval, at' rychle nasednu, ale šlo to, když jsem byl v hluboké vodě? Těsně před peřejí se mi to povedlo. Rychle jsem naskočil. Vzal do rukou pádlo. Hbitě srovnal loď a sjel tu proklatou peřej. Nebo v jiné peřejí se mi pádlo zaseklo o kámen a vytrhlo se mi z ruky a já musel k háčkovi, ten mi ho ochotně vydal. Rychle jsem dojel k Švédově lodí. Švéd mi totiž pádlo vylovil. Vše jsme povyměňovali a vše skončilo dobře. Na řece jsme ujeli 13 km, ale bylo to opravdu vydržených 13 km. Cesta trvala jen dvě hodiny. Vše jsme sbalili a opět putovali do dalšího kempu.

Kemp byl plný karavanů, které si lidé upravili na chatky. Po příjezdu jsme museli vykydat autobus, protože po pěti dnech se tam nedalo už žít. Připravili jsme oheň a před večerí jsme šli pytláčit. Zase jsme se k večerí vraceli s prázdnou. K večerí byl lanšmít s kaší. Šema chtěl jít spát ven, ale má pršet, tak jsem mu to zkoušel rozmluvit. Já píšu ve stanu. Jo, dneska tady je prostor, ten blázen spí fakt venku. Nad kempem plují mraky, a on si tam chrní. Brzo usnu.ZZZZ

6.den Sanne

Večer s vrátil Šemík z venku, protože ho někdo vyhnal. Ráno se vzbudil a povídal: „Jak jsem se tady vzal, vždyť jsem spal venku!“ Při vylézání ze stanu mi bylo oznámeno, že prší. Když se mi rozlepily oči, tak jsem zjistil, že je dost škaredý ráno. K snídani byl zase chleba. Po snídani byla porada, na které se rozhodlo, že se řeka pojede na raftech. Daly se dohromady čtyři rafty a dva grabnery. Jel jsem s Krabovou posádkou řeku Sanne.

Ze začátku se řeka podobala Úpě, ale po kilometru začala prudce klesat a koryto se zužovalo, až byla jinak široká řeka tak úzká, že by se tam nevešly dva rafty vedle sebe. A pak to přišlo! Krab se vyklonil z lodi tak, že mu vlny olizovaly záda, naštěstí se stále držel pádla. Jak vypadával, tak jsem ho zachytl za pádlo a s větším úsilím vytáhl zpátky do lodě. Celá posádka bez kormidelníka mezitím srovnala loď. Pak nastal nejtěžší úsek, kterému se říká: „veselý esíčko“ úzké koryto řeky mělo tvar písmena S. Naše posádka jela druhá a s obtížemi jsme to zvládli projet. Jenže když jsme zastavili pod peřejí, tak jsme na ostatní lodě čekali nějak dlouho. Roman se šel podívat, co se stalo. Všichni jsme seděli v lodi a čekali, s čím Roman přijde, ale ani on se nevracel! Z radostného nadšení se najednou vyklubal nejistý strach. Před esíčkem jsme viděli jen jeden raft. Po čtvrt hodině se vrátil a pověděl nám, že se Lenka s Jurou cvakli v esíčku. Naštěstí se jim nic nestalo, tak si všichni oddechli a na lodi se opět objevil smích. Po příjezdu vysvitlo sluníčko. Jakýsi hodný farmář svolil, abychom na jeho pozemku nechali uschnout stany. Zatímco schly stany, my jsme obědvali, k obědu byl opět a zase chleba.

Po odjezdu jsme v autobuse hráli mariáš. Projíždíme tunely a hned mosty a jedeme rovnou do Francie. Do Francie jsme nedojeli. Všichni jsme byli unavení i řidič. Chtěli jsme sehnat nocleh v místním kempu kousek od hranic. Mezi tím co Ťuky sjednával nocleh jsme se seznámili s partou domorodých dětí. Všichni říkali, že jeden z těch špuntů je mi podobný a ptali se mě, jestli táta nejezdí do těchto končin. Za chvíli se vrátil Ťuky. Zjistil, že nocleh je moc drahý. Museli jsme jinam. Po chvíli hledání jsme našli plac u řeky, kde jsme postavili stany a najedli se. Vše by tam bylo super až na to, že všude bylo seno a já jsem alergik a ještě navíc to byl něčí pozemek, takže šlo o průšvih. To nikoho nemrzelo a všichni se těšili do stanu. Já ještě musím sehnat prášek, jinak mě ráno nikdo nepozná. Tak dobrou. Z z z z z

7.Den Durace

Ráno bylo v normálu. K snídani byl opět a zase chleba. V autobuse jsme hráli dračák. Po projetí hranic jsme se zastavili v supermarketu. Papeže s Cibulí a dalších pár šilenců zaplavila nákupní horečka. Nakupovali co jim eura stačila, ovšem neměli moc času, za chvíli jsme seděli v autobuse a mířili k řece Durance. Zrovna koukáme na řeku a řeknu vám, že to bude asi nuda. Sice se jedná o alpskou řeku, ale je to volej.

Rozdělili jsme se na dvě party. První průzkumná, v té byl můj háček Luba a druhá, no a v té jsem byl já. Pomohl jsem nafouknout loď. Sbalit věci a pak jsme vyrazili na začátek čekat až se vrátí. Ve volné chvíli jsme měli za úkol sehnat vodu. Tam jsem poprvé ověřil své schopnosti v angličtině. Vyhlídli jsme si pěknou půjčovnu lodí ještě s hezčí půjčující a sjednali jsme natočení sto litrů vody. Za chvíli už přijela první skupina s nadšenými obličejí. Pravili, že to bylo super. Naložili jsme loď a vyrazili zpět na začátek, tam jsme se připravili my. Já jsem jel s Lubošem. Cestou na lodi mi Luba vyprávěl o jakési vlně, byl jsem zvědavý,

jak ten úsek bude vypadat a tak jsem Luboj nedal pokoj. Stále jsem se ho ptal: „Kdy už tam budeme?“ Řeka byla plná peřejí sem tam technický úsek. Zkrátka lepší Úpa. Když jsme dorazili k té slavné vlně, tak mě přestala legrace. Opravdu se stydím za to, že jsme psal, že to je volej. Ze shora to vypadalo strašně. Do vlny jsme najeli trošku bokem a celá loď se zastavila na vršku vlny. Jako to dělají kajakáři, jenže ty nemají otevřenou nafukovací loď. Zkrátka celá loď se naplnila vodou a já měl spoustu práce zajet ke břehu, aniž bychom se převrátili. Naštěstí se mi to povedlo.

Potom jsme dojeli zbytek řeky a utábořili jsme se v kempu hned u vlny. Ten kemp se jmenoval Chiran. K večeri mají být špagety, snad z toho neudělají asfalt, radši půjdu lovit ryby. Z lovení asi nic nebude, sedím tady už čtvrt hodiny a ani záběr, alespoň si v klidu dopíšu deník. Po půl hodině tam přišel nějaký rybář, tak jsme zdrhli. Když jsme se vraceli do tábora, tak jsme se u brány potkali se sanitkou. Tak jsme se šli podívat co se přihodilo. Nakládali nějakého chlapa, zřejmě měl nějaký záchvat. Jo, ale špagety ty se teda povedly, snědl jsem dvě porce, teď ležím venku, budu spát totiž pod širákem, dnes je krásný večer. Bivoj s Terryem jsou pořád pryč od ostatních a baví se o Lence. Terryemu se asi Lenka líbí. Všechny lidi tady tím štvou, snad toho nechají. Jdu spát. ZZZZZZZZ

8. Den Odpočinkový den

Ráno jsem si pospal do deseti. Dnes je totiž odpočinkový den. K snídani byl zas ten balený chleba. Celé dopoledne jsme blbli na vlně, na té, na které jsem se včera málem cvaknul, dnes jsem se cvaknul čtyřikrát. Jednou mě vlna potopila pod vodu a i přesto, že jsem měl vestu, mě hned nevynesla na hladinu. Prostě si mě nechala pod vodou a já nad sebou viděl jen bublinky. Nebo nám Honza, náš průvodce, poradil aby chom jeli „ródeo“. Normálně jsme si najeli do vlny, ale když jsme byli těsně před ní, zahodili jsme pádla. Po pár jízdách jsme to dovedli s Jirkou k dokonalosti. Před vlnou jsme zahodili pádla a ve vlně jsme se postavili a začali tancovat. Samozřejmě, že jsme to nemohli ustát. Takže jsme popadali buď na loď nebo do vln. Nebo Jirka, Hurvajz, Ondra a Radar. Jeli vlnu na jedné lodi. No myslíte, že je unesla? Ne neunesla. Cvakli se! Taky Terry vymyslel, že jako háček zalehne špičku lodě, voda se mu přehnala přes hlavu a on byl doslovně pod vodou, ale při tom ležel na lodi.

Pak jsme čekali, dlouho čekali na oběd. Odpoledne jsme dokončili úklid autobusu, stáhli věci ze sušáků a vyrazili směrem k řece Verden. Při hledání kempu jsme objevili jezero, v kterém jsme se vykoupani. V kempu nám řekli, že nás nechtěj, protože máme sebou moc dětí. Byli to nějakí rasisti. Naštěstí dobří lidé nevymřeli, pohostinství nám nabídla rodinka, vlastníci kemp. Kemp byl sice zavřený, ale oni nám dovolili postavit stany, přespat dvě noci a dokonce se ohřát v jejich chaloupce. Nebýt Krabovy vynikající angličtiny, bychom jsme se s nimi snad nedomluvili. Taky jim patří velký huňatý pes se jménem Puliš. Prádlo za ním pořád lítá a řve na něj Vyliž!!!

Navečer jsme byli pytláčit, jenže jsme nechytili nic. Jen Bivoj se vylekal kolemjdoucího Šemíka. Rekl: „Bacha“ a zahodil pytláčku do vody. Unaveni z lovu jsme si šli zazpívat a teď spíme venku, Šema někam zmizel, povídal, že mi to někdy poví, kam chodí, snad se brzo vrátí, ale já na něj nečekám. ZZZZZZZZZZ

9. Den Kaňon Verdon

Spali jsme do devíti. Snídaně byla štedrá, byl chleba. Hned po snídani jsme šli hledat Bivojovu pytláčku. Našli jsme ji překvapivě rychle. Při ranním nástupu jsme se dozvěděli, že nepojedeme řeku Verdon, ale že Verdon je taky nějaký kaňon a my se na něj pojedeme podívat. Nemuseli jsme skládat stany, protože tam budeme ještě jednu noc. Vlezli jsme do autobusu a vydali jsme se k pro nás neznámé trhlíně v zemi. Jízda uběhla rychle, protože jsme s Krabem mluvili o Extrémáčkoj a o Mílovi.

Zastavili jsme na parkovišti, kde bylo plno turistů a stánků. V jednom nám pán, nabízející medové výrobky, dal zadarmo bonbón a za chvíli se u něj motal celý Kadet. Chvilku cesty od parkoviště byla rozhledna a taky začátek kaňonu. Z vršku byl skutečně božský výhled, ale taky bylo strašné vedro. Po té, co se všichni nabažili pohledem do téměř sto metrové hloubky kaňonu Verdon, nám Ťuky řekl, že si máme vzít plavky a trochu pití, že se dojdeme dolů jen vykoupat. Cestou dolů jsme přišli ještě k jedné rozhledně. Určitě by z ní mohlo být něco vidět. Kdyby nebyla zarostlá stromy. Po příchodu k potoku, tekoucího na dně kaňonu, jsme se museli zchladit. Svlékli jsme se do plavek a vyrazili jsme do vody. Jenže co by to bylo za koupání na dně kaňonu, kdybychom si tam nezaskákali. Našli jsme příhodnou skalku a už stačilo jen zkontrolovat hloubku tůně pod skokem. Určitě bych měl podotknout, že voda byla opravdu studená, hloubka však vyhovující. Za chvíli už jsem se spolu s Jerzym drápali na skálu. První skočil Jerzy, jenže než stihl vyplavat, tak jsem skákal já. V tůňce byl dost veliký proud a na skálu se dalo vylézt jen tak, že člověk plaval proti proudu. Jak Jerzy zápolil s proudem, tak já těsně vedle něj dopadl. Nevypadal zrovna zdravě, ale nic se nestalo! Pak už jsme se jen předháněli, kdo skočí z vyššího místa. Závod jsme ukončili, když měl skok pět metrů. Koupel osvěžila, jenže čas tlačil. Podél potoka vedl asi kilometr dlouhý kopaný tunel. Chvilku cesty za tunelem jsme narazili na krásnou oblou stěnu, kde jsme posvačili a Ťuky nám taktně naznačil, že se nevracíme, že si těch 16 km projdeme. Kdo chtěl, mohl se vrátit. Vrátil se jen Cibule, všichni ostatní šli.

Teda řeknu vám, bylo to nádherný. Vůbec jsme si nepřipadal jak v Evropě. Bylo to jak v pralese. Všude v kaňonu byla zeleň a po obou stranách řeky byly načervenalé stěny kaňonu. Procházeli jsme tímto královstvím bez dechu, když najednou nastal problém. Začali jsme si uvědomovat, že nemáme vodu. Sluníčko vykukovalo z korun stromů a vody bylo potřeba víc a víc. Bylo třeba s vodou šetřit. Nikdo se nemohl napít, jak by chtěl, nezbylo by na kamarády. Jak jsme začali být otrávení a unavení, tak jsme vedli různé řeči a završil to Hana, když na kolemjdoucí lidi zavolala: „Hele, jak vypadají, ti také nemají vodu“. A všechny dostala odpověď: „Máme, v batohu“. Byli to nějakí Pražáci. Na dlouhé vybavování nebyl čas. Začali jsme hledat slez k vodě, alespoň abychom se opláchlí. Naštěstí úzká pěšina začala klesat, tak jsme se brzy zchladili. Asi za hodinu úmorné chůze tím křovím cesta začala stoupat. Vyhrabali jsme se z toho proklatého kaňonu a tolik pitné vody jste ještě neviděli zmizet na jednou. No prostě jsme vypili autobus. Při svačině jsme se od Cibule dozvěděli, že jsme chabý, páč jeho strejda by to ušel za dvě hodiny. No cestu, která je psaná na sedm hodin, by Cibulin strejda měl za dvě hodiny. My jsme to šli čtyři hodiny i s koupelí.

Po příjezdu do kempu jsme s Bivojem šli na ryby. Ani jsme dlouho nečekali a Bivoj měl záběr. Už jak to táhl, tak nám došlo, že velryba to nebude. Byla to jen taková mřenka, ale alespoň nám stouplu rybářské sebevědomí. Jenže to nás brzy přešlo, protože Bivoj utrlh pytláčku, tak jsme lezli řekou a hledali do tmy pytláčku. Vrátili jsme se z prázdnou. O večeri se nezapomenu zmínit. Byly šunkanudle a k obědu jen Bebe. Dneska to byl teda den. Před spaním jsme si zazpívali a probrali jsme co, se komu stalo. Dnes se jde spát zase ven. Počasíčko je krásný a hvězdy nad hlavou nás brzo uspí.

10. den Var a Středozemní moře

Jen co mě hvězdy uspaly, tak začala zima. Byla přímo kosa. Víte co bylo k snídani. Ne? No přeci chleba, to je jasný. Krásné tábořiště budeme nuceni, po dvou úžasných nocích, opustit. Balení proběhlo rychle, vždyť už z nás jsou téměř zkušení táborníci, a aby ne po deseti dnech. Nezbyvá nám tedy nic jiného, než se rozloučit s tolik hodnou rodinkou a jejich psem.

Za pár minut nás autobus veze směrem k francouzské řece Var. Řeka nebyla moc zábavná, tak nám její klidné vlny dovolily nějaké války a když válčit, tak proč ne třeba

s Radarem. Tak jsme se do něj pustili. Házeli jsme po sobě řasy. To víte Radar si to nenechal líbit, tak to došlo tak daleko, až jsme ho cvakli, bylo teplo, tak proč ne! Jenže on to nevezal tak dobře, byl pěkně naštvaný. Pustil se do mě. Chvilí jsem byl pod vodou, až jsem se nějakým způsobem dostal nad vodu a naopak potopil Radara, který po zjištění, že nemá vzduch, se vzdal. Bitva byla vyhraná, ale stejně si nemyslím, že to tak nechá, no uvidíme. Řeka se pomalu chýlila ke konci a čekalo nás zase nošení lodí do vleku, převlékání, uklízení a přesun. Po třináctikilometrovém úseku se všichni těší do teplého autobusu, který nám je domovem. Řeka byla od autobusu vzdálená asi tři stovky metrů, takže budeme mít pěkně vytahaný ruce.

Celý schvácený dotahují naši loď k autobusu, když najednou přiletí můj háček s širokým úsměvem. Povídal mi, že právě dojedl kus kuřete. Já od rána nic nejedl a on mi poví, že dojedl kus kuřete. Ne, tomu nemůžu věřit. Povídám tedy: „Kde bys vzal kuře?“ Jak jsem to dořekl, tak jsme vyšli na palouček s malým vodopádkem, pod kterým seděla tříčlenná rodina s úžasným grilem plným kuřat, teda plným, měli tam dvě, ale pro tři lidi dvě kuřata? No, sliny mi tekly a já jen zíral a táhl svou loď k autobusu. Otec rodiny si mě zřejmě všimnul a pokynul na mě rukou, ať jdu k nim. Odpojil jsem se od ostatních a kráčet jsem k nim. Pan otec mi dal do ruky stehno od kuřete a nalil mně kolu. Já jsme slušný kluk a pamatuji na maminkino varování, že si nemám brát od cizích lidí nic. No jo, ale po deseti dnech táborového jídla mít v ruce kuře, to je jako najít poklad. Navíc jsem od rána nic nejedl, tak přeci nebudu odmítat. Vzal jsem si tedy křupavoučký kus masíčka a kelímek lahodného pití. Napil jsme se a kousl jsem si do kuřete a zamířil jsem za kamarády. To co se pak dělo bylo něco jako když hodíte kus čerstvého masa mezi týden nekrmený kajmany. No ne, že by nám nedávali najíst, ale táborový jídlo a grilovaný kuře se nedá srovnat. Před nastoupením do autobusu jsme obdrželi do dvojice tatranku a rozjeli jsme se směr moře.

Všichni se už moc těší, vždyť někteří uvidí moře poprvé, takže nálada je lepší a lepší. Já musím dopsat těchto pár řádků, ale tady se to fakt nedá, páč všichni tady řvou, teda řeknu vám, ten řidič musí mít pevný nervy, já bych je na jeho místě zabil, ale že jsem to já, tak to dopíšu a přidám se k nim. V autobuse se hrají různé hry, třeba dračák. Zrovna Bivoj útočil na Papeže, když najednou kdesi ze předu se to ozvalo, „moře“! To si nedovedete představit, co se pak dělo. Já teda moře zas tak rád nemám, ale ta nálada se nedala a i já jsme měl v očích radost, už jen z toho, jak jsem kolem sebe viděl to štěstí. Je to jen jedno slovo a moc slaná vody. Škoda, že nemají Francouzi takovou radost z Vltavy nebo ze Sněžky.

Autobus zamířil k nejbližší pláži a po otevření dveří vyběhlo tolik dětí. Víc než do něj nastoupilo. Roman, náš vedoucí, měl před sebou první koupání v moři, tak si dovedete představit jeho nadšení. Přišlo mně to, jak dobytí nejvyšší hory světa. Nešlo o jednotlivce a ani o to, kdo tam vběhnul první, protože jsme tam byli hlavně všichni spolu, šlo o to, že jsme tam byli všichni spolu. Já jsem taky neodolal a přidal jsem se k šílícím kamarádům. Koupel netrvala ani hodinu a už jsme museli být téměř násilím odtrženi sluncem, které se chýlilo k západu. Museli jsme najít kemp, kde bychom přespali. Jenže nikde autobus plný dětí nechtěli. I když nevím proč? Museli jsme opustit Francii a přes Monako vjet do Itálie. Kde jsme našli celkem luxusní kemp, kde jsme mohli přespát.

Mezitím co jsme jeli, padla noc a my museli potmě na pláži postavit stany. Jenže nás nikdo nepřesvědčil, abychom spali ve stanu, to teda ne, já si to mořské podnebí chtěl užít venku. Když jsme se šli osprchovat, tak jsem z dobré nálady pozdravil jednu paní: „Ahoj!“ A ona odpověděla: „Ahoj“. No, já ke sprchám došel s otevřenými ústy. K večeři byl chleba, stejně jak k obědu. Než jsme šli spát, tak se Ťuky zmínil, že má potápěčskou baterku, tak jestli se chceme jít potápět. Já měl brejle i šnorchl. Tak jsme ještě s Šemou a pár jedinci oblékli plavky a vyrazili do vln, bylo kolem desátý a my se s baterkou houpali na vlnách. Do moře jsem už párkrát koukal, ale ve dne.

To co se děje pod hladinou v noci je úplně jiné. Úzký kužel světla nám vždy odhalil jen kousek toho tajemna. Vždy jsme v něm zahlídli jen malé hejno ryb či větší rybkou, dokonce se

nám podařilo odhalit i chobotnici, utíkající před našim světlem. Unaveni a plni zážitků jsme ulehli pod oblohu a rychle usnuli.

11. Den Moře

Probudil jsem se zachumlaný do spacáku, bylo mi strašný vedro, takže jsem rychle vylezl. Snídaně byl náš tolik oblíbený chleba s marmeládou. Po snídani nám to nedalo a pustili jsme se do vln. Koupat jsme se nemohli moc dlouho, protože jsme museli do deseti opustit kemp. Rychlé balení nám nedělalo problém a v deset jsme se už vezli po pobřeží Itálie.

Netrvalo moc dlouho a už jsme zastavili na kamenné pláži, kde nás čekalo spousty hrátek. Moc jsme se s tím nemazali a už jsme skákali do vln. Kolem jezdili lodě a dělali primový vlny. Pluli jsme se podívat se šnorchem, a když jsme si tak plaval, najednou jsem uviděl divnou průhlednou chobotnici. Opravdu byla divná a chvíli mně to trvalo, než mi došlo, že to je medúza. Najednou jsem si vzpomněl na jeden dokument, jak tam nějaká ženská vypráví, že jí medúza zkazila dovolenou. Zběsile jsem kolem sebe začal kopat a rychle jsem to otočil a vrátil jsem se ke kamarádům, abych je varoval. Zděšený jsme jim to oznámil a po chvíli se mi doneslo, že jsou moc malé, než aby někoho popálily. Tak jsme si oddychl. Jen u plavání jsme nezůstali, nafoukli jsme dvě lodě a šli dělat námořní bitvy. Netrvalo však dlouho a my se unaveni houpali na vlnách a spali. Když jsme se probudili, byli jsme na moři a spálení od sluníčka. Museli jsme se rychle vrátit. Než jsme opustili moře, tak nás čekalo lovení delfínů. Byla to skvělá hra. Lovili jsme malé přívěšky ve tvaru delfína, byly v igelitových sáčcích přes dva metry hluboko. Mně zrovna nešly profouknout uši, tak jsme musel pro nějakého, který byl výš. Všechny chytla potápěčská horečka, zkoušeli, kdo se dostane níž. Těžko se posuzuje, kdo se dostal níž, ale myslím, že byli docela dobrý. Dlouho jsme se nemohli potápět, čekal nás kašpárek a odjezd. Moře nám zmizelo v 16:00 a my se řítili vstříc dalším zážitkům.

Zážitky teď moc nejsou a já sedím v autobuse a kolem mě spí spousty unavených lidí. Měli bychom najít místo na přespání a zítra jet dál, myslím, že toho mají všichni dost. Našli jsme vyschlé koryto nějaké řeky, tak jsme to tam zapíchli a uvidíme zítra.

12. Den Inn

Vzbudit se po tak náročném dnu by se zdálo těžké, jenomže on nade mnou stál Ťuky a měl v ruce foťák! Tak jsem se lekl a bylo po vstávání! Bylo to ráno jako každé jiné, jen byla malá změna, neměli jsme k snídani chleba, nýbrž sušenky. Rychle jsme je snědli a vyrazili na cestu. Opustili jsme Itálii a hnali jsme se do Rakouska na řeku Inn. K řece jsme dojeli v jedenáct hodin a tam nás čekala snídaně. Žádný chleba ani sušenky! Na tácech nám vedoucí donesli jogurtečky a čerstvoučký houstičky.

No, řeka byla úzká a docela tekla. Taky aby ne, startovali jsme v tisíc osm set metrů nad mořem. Takže výš než je naše republika. Na řece se dlouho neobjevovaly těžké úseky, tak si můj háček usmyslel, že si chce zkusit jet chvíli vzadu. Ono totiž sedět vzadu a nebo vpředu je veliký rozdíl. Zadák má moc řídit loď a háček jen navádí zadáka a špičku. No nic naplat, Luba si postavil hlavu a já mu nerozmluvil, že to nemusí vypadat klidně celou dobu, navíc se mi nechtělo opouštět mé místo, totiž na zadákovi jezdím opravdu rád. Nakonec jsem svolil a Luba se přesunul dozadu. Docela mu to šlo. Jen občas měl problém se srovnáním lodi. Po chvíli došlo na má slova. Před námi se objevil metrový schod s malým válcem. Lubu přešla legrace. Než se nad tím přeseďat, tak jsem ho nechal sedět vzadu a radši jsem dostal loď do rychlosti. Vjeli jsme tam rovně a vše proběhlo přímo ukázkově. Měli jste vidět Luboše, ten se natrásal, ani se mu nedivím, já měl taky takovou radost ze svého prvního jezu.

Stejným způsobem jsme sjeli ještě jeden. Celí zmrzlí jsme dojeli do kempu a tam rozbili tábor.

Čekalo nás další uklízení autobusu, teda spíš vykydání. Nic naplat, musí se to udělat, zítra jedem domů, tak se to musí připravit. No, je to tak, naše dobrodružství se chylí ke konci tak já letím, jinak se zase zblázní, že se vyhejbám práci. No, uklizeno bylo rychle. Prádlo, starej skejt'ák, si všiml, že u kempu je malý skejt park, tak jsme si šli zaběhat po překážkách. To byla bžunda. Lítili jsme nahoru a zase dolů a přitom skákali a dělali různé triky, až se z toho vyklubala soutěž. Na nejlepším se nedalo dohodnout páč všichni v tom nadšení dělali takové vylomeniny až se přihlížejícím tajil dech. Večeře se protáhla. Krab si totiž vylil vodu ze špaget na nohu, tak jsme museli znovu ohřívát vodu. O to, co jsme čekali déle, byly ty špagety lepší. Opravdu se povedy, dokonce si chodili všichni včetně mě přidat. S naplněnými břichy jsme usedli k táborové baterce, to je Karbousova baterka, která se dá doprostřed kruhu místo ohně. Rozebírali jsme, kdo se kdy cvaknul a kdo koho vylovil. Já se za celou cestu neotočil ani jednou. No a zachránil jsem Kraba.

Ležím teď venku a je mi moc smutno. Moc dobře si uvědomuji, že zítra opustíme Alpy a pojedeme domů. Dítě jako já se většinou na konci tábora těší domů na rodinu, ale mí kamarádi se mi po těchto 12 dní stali rodinou a zítra by mělo vše skončit? Ne, to se mi fakt nechce. No nic čekají nás ještě dvě řeky, navíc se musím vyspat, už budu spát jen v autobuse.zzzzz

13. Den Sana a Inn

Říká se, že: „Opakovaný vtíp není vtípem.“. Však co si myslíte? Ťuky zase budil s foťákem v ruce. Tentokrát jsem však vypadal, jako by mě někdo zmlátil. Ke snídani byl zase chleba, ovšem čerstvý. Po vydatné snídani jsme hráli skvělou hru. Měli jsme zjistit co nejmíc o místní obci. Někteří domorodci byli vskutku komunikativní a my se tak mohli dozvědět vše potřebné. Jen se nám nepovedlo zjistit jméno nejtlustšího hasiče. Jen co jsme přišli z města, už nás čekalo nafukování lodí a strojení, kemp byl totiž hned u řeky Sany.

Těhle řeky jsme si moc neužili, byla dlouhá jen 600 m a byl na schod. Byla tak krátká, protože se vlévala do obrovské řeky Inn. Jeli jsme to u hranic, a tak řeka byla už dost široká a měla spoustu vody. Takže jsme nemuseli ani moc pádlovat a břeh ubíhal božskou rychlostí. Když jsme projížděli kolem jedné vsi, tak na místním mostě stála čokoparta. Snědí chlapci tam nestáli s rukama v kapsách, ale měli cosi v rukách a jali se to po nás házet. Všichni zpomalovali. Nebylo jim to k ničemu, proud byl moc rychlý. Nezbývalo než pod napřaženými chlapci projet. Moc jsme si oddechli, když po nás začali házet tenisové míčky. Nenechali jsme je ve vodě. Jeden míček jsem vylovil a zamířil jsme Švédovu posádku a hodil. Zásah přímo do vesty. Švéd se jen otočil, usmál se a míček letěl na zpět. Válku jsme nezačali jen my, ale i ostatní lodě. K Švédoj se přidal Bivoj a zradil mě, ale to neměl dělat. Potichu jsme se přiblížili k jeho lodi. Já jsme opustil svou loď, jen abych ho cvaknu. Povedlo se a zrádce už plaval. Myslíte, že si to nechal líbit? Ne, on to samé udělal mně. Tak jsme se střídali a pořád se někdo koupal. Až jsme si řekl, že už toho mám dost a sedl jsme na obrácenou loď. Bylo to dobrý, voda tekla rychle a já nemusel nic dělat. Fakt supr. Jenže jsme najednou přijížděli k těžkému úseku, kde se utopilo už pár vodáků a rafty to tam převracelo. Byl to ten úsek, na který už jsme se jednou koukali. Jenže teď šlo do tuhého. Jen jsem to uviděl, začal jsem obracet loď a nasedat. Naštěstí jsme to stihl a mohl jsem v klidu přistát.

Dál pokračovaly jen dvě lodě vedoucích, co si chtěli sjet úsek pod těžkou vlnou. Ťuky, zatímco na nás čekal, našel skvělý kopací míč. A poslední řeka byla za námi. Museli jsme teď umýt a sbalit lodě, vrátit půjčené přilby a zbytek výbavy. Jen co jsme to dodělali, tak náš autobus namířil k místu, kam měli dojet vedoucí. Nečekali jsme na ně ani deset minut a už se objevily jejich nadšené tváře. Teď čekám na oběd. No a až se najíme, tak se rozdá táborové vysvědčení a pojedeme domů. Po obědě jsme se slavnostně oblékli do svých triček a

nastoupili jsme k přebírání vysvědčení. Nejdříve si svůj ortel vyslechly děti. Vše probíhalo jako každý jiný tábor. Myslím, že se za tohle vysvědčení nemusím stydět, hlavně že jsem se ani jednou necvakl a vodácký um mám jedničku. Pak přišla řada na vedoucí. Vážnost šla pryč a my se zase bavili. Dělalí různé posušky a Ába přikráčel s foťákem a nahodil úsměv a sám se vyfotil.

Pak jsme už jen nastoupili do autobusu. Cestou jsme se stavili u benzínky, kde byl keramický pes, kolem kterého, když někdo prošel, tak začal štěkat. V autobuse byla celkem nuda, tak jsme zalehl pod sedačku a pokusil jsme se usnout. Vzbudil jsem se po dlouhý době, když všichni spali. Byla mi strašlivá zima. Musel jsem pro bundu. No jo, ale všude spali lidi. Vyprostil jsem se ze svého místa a po sedačkách došel ke svému batohu. Jak jsme ho tahal ze síťky, tak mi upadl Krabovi na obličej. Vzbudil se, ale moc to naštěstí neřešil. Pak už jsem usnul.

14. den Příjezd.

Vzbudil jsme se brzy ráno, byla ještě tma. Už jsme byli v Příbrami, kde nás čekalo přeházení věcí zpět do našeho autobusu a do přistavené dodávky. Všechno se to krásně vešlo, a my celí ospalí a malátní mohli zase zalehnout do našeho modrého autobusu. Definitivně jsem vstal asi v osm před Prahou. Byla tam menší zácpa, alespoň jsme poznal, že jsem v Čechách. V Hradci jsme se stavili na tradiční táborový kuře. Negrilovali jsme ho tam, ale koupili v centru. Příjemně jsme se najedli a dojeli jsme do Červeného Kostelce.

Čekaly tam spousty rodičů se spousty otázek: “Kde jsi přišel k tomu šrámu na obličej? Kde máš batoh?” Pozdravili jsme se s rodiči a už nás čekal opravdu poslední nástup s posledními instrukcemi. Stačilo se jen rozloučit s přáteli, kteří mi přes prázdniny budou moc chybět. A už jsme mohli domů.

Dnes budu spát v té šeredně měkké posteli a ráno mít k snídani rohlíčky. Doufám, že tohle nebyla poslední akce tohoto druhu, a že se zase vydáme na podobné dobrodružství.

Pavel Novosvětský (Žužla)